

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/25/2020
Identifikačné číslo spisu: 4019200302
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4019200302.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Jany Martinčekovej, v právnej veci žalobcu: P. K. O., nar. XX. K. XXXX, bytom C. XXX/XXX, E., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska 4, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 15. mája 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 02. decembra 2019, č.k. 23Sa/52/2019-91, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 02. decembra 2019, č.k. 23Sa/52/2019-91, z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 23Sa/52/2019-91 zo dňa 02. decembra 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 15. mája 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25. marca 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) o zamietnutí žiadosti žalobcu zo dňa 04. februára 2019 o priznanie starobného dôchodku k 01. januáru 2017 podľa § 65, § 65a a § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) a podľa § 21, § 132

a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“).

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že vo veci nebolo sporné, že žalobca bol vojakom z povolania a ukončil služobný pomer dňa 31. decembra 1996 a zamestnanie vykonával vo zvýhodnenej I. pracovnej kategórii funkcií. Z pripojeného dávkového spisu Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia mal krajský súd za preukázané, že služobný pomer žalobcu trval od 01.01.1980 do 31.12.1996 a do výkonu služby mu bola započítaná aj náhradná základná vojenská služba od 01.08.1979 do 31.12.1979, t.j. 17 rokov a 153 dní. Rozhodnutím zo dňa 15.01.1997 mu bol priznaný výsluhový príspevok podľa § 33 zák. č. 76/1959 Zb. a na základe rozkazu Ministra obrany SR zo dňa 21.10.1996 bol prepustený zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť po splnení záväzku podľa § 26 ods. 1 písm. f) zák. č. 76/1959 Zb.

3. Krajský súd poukázal na § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., podľa ktorého podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok je podľa ods. 1, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31.12.1999. Avšak bez ohľadu na počet rokov služby I. alebo II. kategórii funkcií, kumulatívne musí byť splnená aj podmienka upravená v § 174 ods. 2, teda že služba v I. alebo II. kategórii funkcií musia trvať do 31.12.1999, ak má mať poistenc nárrok na starobný dôchodok za zvýhodnených podmienok vo vzťahu k dovŕšeniu veku.

4. Z dávkového spisu žalovaného mal krajský súd za preukázané, že žalobca bol uvoľnený na vlastnú žiadosť rozkazom Ministra obrany SR dňa 21. októbra 1996. Celková započítateľná doba k prepusteniu zo služobného pomeru, t.j. k 31. decembru 1996 bola 17 rokov a 5 mesiacov. Podmienky upravené v § 174 ods. 1 a 2 musia byť splnené súčasne, v opačnom prípade poistencovi nevzniká nárok na starobný dôchodok (o čom svedčí aj judikatúra NS SR, a to rozsudok sp.zn. 9So 62/2009 zo dňa 28.10.2009, 1So 69/2014 zo dňa 29.09.2015). Keďže zamestnanie žalobcu zaradené do I. pracovnej kategórie podľa § 14 ods. 2 písm. b) až h) zák. č. 100/1988 Zb. netrvalo do 31. decembra 1999, žalobca zákonom stanovenú podmienku nespĺnil.

5. K námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnej aplikácie zákona o sociálnom poistení na jeho skutkový stav z dôvodu, že žalobca skončil služobný pomer dňa 31. decembra 1996 a novela zákona o sociálnom poistení nadobudla platnosť a účinnosť dňa 22. decembra 1999, krajský súd uviedol, že v danom prípade išlo o splnenie len jednej z mnohých podmienok, ktorá nezaložila žalobcovi vznik nároku na starobný dôchodok. Nárok na priznanie starobného dôchodku žalobcovi vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok, pričom vznik takéhoto nároku sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok, t.j. v danom prípade podľa zákona o sociálnom poistení, ktorý v ustanovení § 274 priznáva nároky vyplývajúce zo zaradenia v zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie do 31. decembra 2023 poukazujúc na zákon o sociálnom zabezpečení. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca k 01. januáru 2017 nespĺňal podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 2 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., ako ani § 21 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je v súlade so zákonom.

6. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 168 SSP tak, že žalovanej, ktorá mala v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť. Uviedol, že krajský súd na súdnom pojednávaní hlbkové dokazovanie nevykonával a žalobca nemal žiadnu možnosť sa účinne brániť. Podľa názoru žalobcu podľa § 5 ods. 8 zák. č. 162/2015 Z.z. krajský súd mal vykonať vyčerpávajúce dokazovanie, aj konfrontáciu. Rozsudkom krajského súdu bol porušený aj princíp rovnakého zaobchádzania s občanmi SR a princíp rovnosti strán.

8. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 12. septembra 2013 dosiahol vek 55 rokov, bol zamestnaný najmenej 25 rokov a v tom čase odslúžil 6 363 dní, t. j. 17 rokov a 158 dní v zamestnaní I. kategórie funkcií. Po ukončení vojenskej kariéry bol zamestnaný v civilnom sektore, a naďalej pracuje ako konateľ v s.r.o. Žalobca spolu odslúžil v I. kategórii funkcií 6 363 dní, t. j. 17 rokov a 158 dní, odpracoval v III. pracovnej kategórii 9 995 dní, t. j. 27 rokov a 140 dní, a teda odslúžil a odpracoval spolu 16 358 dní, t.j. 44 rokov a 298 dní.

9. Žalobca poukázal na to, že účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia, najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené.

10. Dňa 12. septembra 2016 žalobca dosiahol vek 58 rokov, odpracoval v I. kategórii funkcií 17 rokov a 158 dní s ukončením služby 31. decembra 1996, zároveň bol zamestnaný v dobe podania žiadosti o starobný dôchodok spolu viac ako 25 rokov. Priznanie starobného dôchodku žalobca požadoval na základe § 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb. po dosiahnutí veku 58 rokov. Žalobcová žiadosť bola zamietnutá rozhodnutím žalovanej z dôvodu, že služba netrvala k 31. decembru 1999, dôvod ktorý žalobca nepovažoval za správny.

11. Žalobca uviedol, že v súčasnosti je § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. jediné platné ustanovenie zákona, ktoré sa zaoberá nárokmi vyplývajúcimi zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie, podľa ktorého nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú. Tieto nároky, ako to vyplýva z § 174 zák. č. 100/1988 Zb., spočívajú i v nároku na skorší odchod do starobného dôchodku po odpracovaní najmenej 15 rokov v službe I. a II. kategórii funkcií a po splnení ďalších podmienok, ktorými sú doba zamestnania najmenej 25 rokov, dosiahnutie požadovaného veku od 55 do 59 rokov a podanie žiadosti o SD v zákonom určenej lehote.

12. Žalobca uviedol, že výklad právnych noriem, či už súdmi alebo orgánmi verejnej moci, musí byť ústavné konformný a nemá mať povahu čisto gramatického a dikčného výkladu, t.j. orgán aplikujúci právo sa nesmie pri svojej rozhodovacej činnosti obmedziť výlučne na textové znenie zákona, ale musí zákon vykladať a aplikovať tak, aby bol naplnený okrem iného aj princíp spravodlivosti a zákonnosti. Ak by orgán verejnej moci, ktorý má povinnosť rozhodovať v súlade so zákonom a v jeho medziach, aplikoval na konkrétny prípad výlučne jazykový výklad zákonných ustanovení, išlo by o mechanický jazykový výklad, ktorý nezohľadňuje účel zákona a ktorý by bol v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Takúto chybu urobila žalovaná, ktorá uviedla ako podmienku nároku na skorší odchod do starobného dôchodku trvanie vojenskej služby k 31. decembru 1999, zavedenú do § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., zákonom č. 355/1999 Z.z. až v decembri 1999. O uvedené ustanovenie zákona opiera žalovaná všetky svoje doterajšie rozhodnutia, pričom nezohľadňuje historický a systematický vývoj § 174. Žalovaná mala pristúpiť k systematickému výkladu, teda objasňovaniu významu § 174 ods. 2 z aspektu jeho miesta v zák. č. 100/1988 Zb. Z novely zák. č. 100/1988 Zb. zavedenej zák. č. 355/1999 Z.z. žalovaná pri svojich rozhodnutiach účelovo použila len § 174 ods. 2, vyžadujúce trvanie vojenskej služby k 31. decembru 1999, pričom nerešpektovala § 175g ods. 2 zavedený tou istou novelou, ktorý odkazuje na použitie skorších právnych predpisov. Pri výklade mala žalovaná použiť správnu právnu normu, a to novelu zák. č. 100/1988 Zb., ktorým je zák. č. 235/1992 Z.z., ktorý posudzoval nároky z pracovných kategórií vzniknutých v roku 1992 a ktorý ako podmienku v § 174 ods. 2 vyžadoval, aby služba v I. alebo v II. kategórii funkcií trvala k 31. decembru 1992, čo žalobca jednoznačne splnil.

13. Žalovaná nesprávne aplikovala a použila znenie § 174 zák. č. 100/1988 Zb., ktoré bolo zavedené novelou zák. č. 355/1999 Z.z. aj napriek tomu, že žalobcov služobný pomer bol ukončený 31. decembra 1996 a v tej dobe táto novela nebola ešte ani prijatá. Žalobcov nárok na skorší odchod do starobného dôchodku mala posudzovať podľa zák. č. 308/1995 Z.z., na ktorý odkazuje § 175g ods. 2. Pri skončení služobného pomeru 31. decembra 1996 si bol žalobca vedomý toho, že podľa § 174 ods. 1 písm. c) zák.

č. 100/1988 Zb. splnil dôležitú podmienku doby trvania služby, t.j. 17 rokov a 158 dní a nemohol predvídať ďalší vývin § 174. V tej dobe žalobca splnil aj podmienku § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., a to, že služba trvala k 31. decembru 1996. Nárok, ktorý mu už vznikol, nemohol byť odňatý neskoršími novelizáciami, nakoľko podľa neskorších novelizácií by mohol byť posudzovaný len vtedy, ak by to bolo pre žalobcu výhodnejšie.

14. Žalobca poukázal na ústavný princíp právnej istoty, ktorý vyplýva z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 102/2012 z 02.05.2012.

15. Nárok na skorší odchod do starobného dôchodku žalobcovi nevznikol dosiahnutím veku 58 rokov, keď požiadal o priznanie starobného dôchodku, ani odpracovaním ďalších požadovaných rokov vo všeobecnom poistnom systéme, ale mu vznikol v roku 2017, keď medzitým ukončil služobný pomer v OS SR a presne vedel, že odslúžením viac ako 17 rokov služby mu vznikol nárok na skorší odchod do dôchodku vo veku 58 rokov, čo vyplývalo z § 174 zavedeného zák. č. 308/1995 Z.z.

16. Žalobca poukázal na rozsudky NS SR, ktoré boli vydané pri posudzovaní nárokov z pracovných kategórií, a to sp.zn. 7So/192/2011 a sp.zn. 10So/85/2012. Zároveň poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 306/2010 zo dňa 08. decembra 2010.

17. Uvedol, že účelom § 174, ktorý bol vložený do zák. č. 100/1988 Zb. 28. apríla 1992 zák. č. 235/1992 Zb., bolo zrušenie pracovných kategórií v celej ČSFR k 31. decembru 1992, ale na druhej strane aj úprava nárokov z I. a II. pracovnej kategórie po 31. decembri 1992 pre tých občanov, ktorých sa zrušenie pracovných kategórií dotýkalo. V tej dobe sa vyžadovalo, aby zamestnanie alebo služba trvali k 31. decembru 1992. Na základe každoročnej zmeny sa v rokoch 1993 až 1999 celkom 7x predlžovala táto lehota o jeden rok a posúval sa dátum trvania zamestnania alebo výkon funkcie do obdobia, o ktoré sa zaraďovanie predlžilo.

18. Výklad § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. tak, ako si ho vykladá a uplatňuje žalovaná, nie je v súlade ani s § 3 a § 9 zák. č. 365/2004 Z.z., tzv. antidiskriminačný zákon, lebo diskriminuje jednu skupinu ľudí voči druhej, ktorú zvyhodňuje, i keď obe skupiny pracovali na rovnakých miestach rovnako dlho. Žalobca poukázal na to, že by bol diskriminovaný v porovnaní s osobami, ktoré odpracovali rovnaký čas ako on, teda viac ako 17 rokov alebo dokonca menej, napr. len 15 rokov, ale ich služba trvala napr. k 01. februáru 2000 a jeho služba len do 31. júna 1996.

19. Ustanovenie § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. nevyžaduje, aby bolo do dňa nadobudnutia účinnosti poslednej novely už začaté konanie o starobnom dôchodku, ale hovorí o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, teda o nároku z pracovných kategórií, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Vzhľadom na uvedené je potrebné rozlišovať medzi pojmi nárok na skorší odchod do starobného dôchodku a pojmom rozhodovanie o skoršom odchode do starobného dôchodku. Posledná novela § 174 zák. č. 100/1988 Zb. zavedená zák. č. 355/1999 Z.z. jednoznačne uvádza v § 175g ods. 2 použitie predchádzajúcich noviel, ak o nároku na starobný dôchodok podľa § 174 nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti poslednej novely. O žalobcovom nároku, ktorý mu vznikol na základe účinnosti § 174 zavedeného zák. č. 59/1993 Z.z. nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté. To, že zákonodarca v § 175g ods. 2 pri uvádzaní § 174 nemá na mysli § 174 v znení poslednej novely zavedenej zák. č. 355/1999 Z.z. je preukázané znením § 175 ods. 2, kde sa hovorí o nárokoch na starobný dôchodok podľa § 174 vzniknutých pred dňom nadobudnutia účinnosti poslednej novely, teda § 174 v tomto prípade nemožno stotožňovať s § 174 poslednej novely, ale to vyžaduje použitie niektorej z predchádzajúcich noviel. Jedinou právnou skutočnosťou, ktorá zakladá nárok na skorší odchod do dôchodku podľa § 174, je získanie určitého počtu rokov služby v I. alebo II. kategórii funkcií v čase do 31.12.1999, lebo týmto dátumom všetky pracovné kategórie a kategórie funkcií boli zrušené. Nárok na skorší odchod do starobného dôchodku vo veku 58 rokov žalobcovi vznikol už v roku 2016, lebo už v tej dobe získal viac ako 17 rokov služby v I. kategórii funkcií. Teda mu vznikol nárok na skorší odchod do dôchodku vo veku 58 rokov, ktorý by si v budúcnosti mohol uplatniť. Nevzniklo mu ale ešte automaticky právo na skorší odchod do

dôchodku. K tomu, aby si mohol žalobca reálne uplatniť tento nárok, musel splniť aj ďalšie podmienky, a to dosiahnutie fyzického veku 58 rokov, odpracovanie ďalšieho počtu rokov vo všeobecnom poisťovnom systéme a podanie žiadosti o starobný dôchodok v zákonom určenej lehote. Žalobca si nárok nemohol uplatniť už v roku 1997, lebo vtedy nespĺňal podmienku veku, ani požadovaného počtu odpracovaných rokov. Zákon nevyžaduje, že všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne už v dobe ukončenia služby, ale na ich splnenie poskytuje dobu uvedenú v § 175. Nikde nie je v zák. č. 100/1988 Zb. uvedené, že tieto podmienky majú byť splnené naraz, resp. kumulatívne.

20. Žalobca uviedol, že na Krajskom súde v Bratislave prebehlo pojednávanie v právne i skutkovo podobnej veci, t.j. žalobca mal v I. pracovnej kategórii funkcií získaných 17 rokov a 213 dní a ukončenie služby 30. apríla 1994, sp.zn. 5Sd 21/2016, pričom zákonná sudkyňa zamietavé rozhodnutie žalovanej zrušila podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP a vec vrátila žalovanej na ďalšie konanie.

21. Zákon NR SR č. 308/1995 Z.z. bol účinný od 01.01.1996 do 31.12.2003. Jednotlivé novely sa vzťahovali na konkrétne roky v rozpätí rokov 1992 až 1999. Súčasne platilo, že nová novela nerušila účinnosť predchádzajúcej novely, ktorá zostala v účinnosti až do ukončenia účinnosti zák. č. 100/1988 Zb., t. j. do 31. decembra 2003. Ani v jednej z noviel nie je v texte uvedený pojem zrušuje, ale iba pojem nahrádza. Podobne jednotlivé novely, ani zák. č. 355/1999 Z.z., na ktorý sa žalovaná odvoláva, neobsahujú zrušovacie ustanovenia týkajúce sa osobitne § 174 alebo § 175, a teda jednotlivé novely boli účinné až do 31. decembra 2003, kedy boli všetky novely zrušené.

22. Žalobca zdôraznil čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, v ktorom sa hovorí, že občania majú právo na primerané zabezpečenie v starobe.

23. Žalobca poukázal tiež na právne nezrovnalosti pri hromadnom prepúšťaní vojakov z povolania z ČSĽA armády pri rozpustení Váršavskej zmluvy dňa 30. júna 1991 a v rámci prijatých ďalších medzinárodných zmlúv o znižovaní vojsk a bojovej techniky v strednej a východnej Európe. Toto masívne prepúšťanie vojakov z povolania sa predovšetkým uskutočňovalo z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) zák. č. 100/1988 Zb. v nadväznosti na § 21 ods. 1 písm. b) zák. č. 100/1988 Zb. To znamená, že vznik starobného dôchodku z I. a II. kategórie funkcií a II. pracovnej kategórie treba v prípade žalobcu posudzovať už dovŕšením 58. rokov veku, t.j. dňa 12. septembra 2016. Žalobca mal smolu, že do zálohy (civilu) bol prepustený dňa 31. decembra 1996 podľa personálneho rozkazu MO SR č. 230 zo dňa 21. októbra 1996 v súlade s § 26 ods. 1 písm. f) zák. č. 76/1959 Zb., t.j. na vlastnú žiadosť, avšak dôvod „na vlastnú žiadosť“ je iba kulisa, ale bol vykonaný pod hrubým nátlakom a vynucovaním nadriadených. Všetko sa dialo výhradne v dôsledku zníženia početného stavu ozbrojených síl SR, alebo pre ktorých už nebolo iné vhodné služobné zaradenie. Žalovaná si mala zabezpečiť súdneho znalca, ktorý by jej tieto znižovacie procesy v strednej a východnej Európe objasnil.

24. Žalobca uviedol, že neboli vypočutí svedkovia a neboli posudzované listinné dôkazy. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, z ktorej vyplýva, že žalovaná je povinná vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci. Žalovaná musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti. Od tejto úpravy sa zákonodarca pri koncipovaní CSP odchýlil a do § 185 CSP zaviedol princíp formálnej pravdy.

25. Podľa žalobcu princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania žalobca nikdy nevzdal, ale výslovne sa jej dožadoval. Žalovaná nebrala tieto námietky žalobcu do úvahy a jej výklad a aplikácia správneho poriadku sa javí vo vzťahu k judikatúre ESLP v daných súvislostiach príliš formalistickou alebo nesprávnou, takže ju objektívne nemožno akceptovať. Krajský súd mal uviesť, že žalovaná neakceptovaním procesných práv žalobcu, ktoré včas uplatňoval v konaní pred správnym orgánom, porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR. V tomto smere mal krajský súd poukázať aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010, z ktorého vyplýva povinnosť nariadiť

ústne pojednávanie nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktoch.

26. Žalobca poukázal na to, že došlo k opomenutiu niektorých závažných skutočností, resp. sa nevykonávali navrhnuté dôkazy, alebo iba niektoré z nich čiastočne a mnohé jeho námietky a otázky zostali nezodpovedané.

27. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovanej, vrátane prvostupňového rozhodnutia a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

28. Žalovaná vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že jej dôvody nepovažuje za opodstatnené. Krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec náležite právne posúdil, pričom nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej nezistil. Žalovaná pri posudzovaní nároku žalobcu na starobný dôchodok postupovala v súlade so zákonom, platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení/zabezpečení a zovšeobecneným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na základe ktorých bolo rozhodnuté o žiadosti žalobcu o starobný dôchodok správne.

29. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Právne posúdenie kasačným súdom

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

31. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. februára 2021 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

32. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

33. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

34. Podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

35. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

36. Podľa § 65 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. účinného do 31.12.2019, dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon v odsekoch 4 až 8, § 65a a 274 neustanovuje inak.

37. Podľa § 112 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. dávka sa prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej

zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka

- a) priznala v nižšej sume, ako patrí,
- b) vypláca v nižšej sume, ako patrí,
- c) odoprela neprávom alebo
- d) priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí.

38. Podľa § 255 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj zamestnanie a náhradná doba získané pred 1. januárom 2004 podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, ak tento zákon neustanovuje inak. Na hodnotenie náhradnej doby ako obdobia dôchodkového poistenia od 1. augusta 2006 sa nevyžaduje splnenie podmienky získania najmenej jedného roka zamestnania.

39. Podľa § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

40. Podľa § 14 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. zamestnania sú na účely dôchodkového zabezpečenia zaradené do 31. decembra 1999 podľa druhu vykonávaných prác do troch pracovných kategórií. Zamestnania I. a II. pracovnej kategórie sú uvedené v rezortných zoznamoch zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie vydaných pred 1. júnom 1992; do III. pracovnej kategórie patria zamestnania, ktoré nie sú zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie.

41. Podľa § 14 ods. 4 zák. č. 100/1988 Zb. ako zamestnanie zaradené do I. (II.) pracovnej kategórie sa za dobu pred 1. januárom 2000 hodnotí služba vojakov z povolania (§ 129) zaradená do I. (II.) kategórie funkcií, ak nevznikol nárok na dôchodok podľa piatej časti tohto zákona. Služba zaradená do I. kategórie funkcií sa v týchto prípadoch hodnotí ako zamestnanie I. pracovnej kategórie uvedené v § 14 ods. 2 písm. b) až h).

42. Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,
- b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),
- c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),
- d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo
- e) 60 rokov.

43. Podľa § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 1996, občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 1996 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1995 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,
- b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,
- c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo
- d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a),

prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

44. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 1996, podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1995; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

45. Podľa § 175 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 1996, nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie alebo služby I. a II. kategórie funkcií sa priznávajú do 31. decembra 2019.

46. Podľa § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,

c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo

d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

47. Podľa § 174 ods. 2 veta zák. č. 100/1988 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999.

48. Podľa § 175 zák. č. 100/1988 Zb. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie alebo služby I. a II. kategórie funkcií sa priznávajú do 31. decembra 2023.

49. Podľa § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., ak o nároku na starobný dôchodok podľa § 174 nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, o nároku na starobný dôchodok sa rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

50. Podľa § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 55 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu v ostatných prípadoch.

51. Podľa § 188 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. organizačná zložka Sociálnej poisťovne nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu.

52. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku k 01. januáru 2017 podľa § 65, § 65a a § 274 zák. č. 461/2003 Z.z. a podľa § 21, § 132 a § 174 zák. č. 100/1988 Zb. zamietnutá.

53. Medzi stranami nebolo sporným, že žalobca zamestnanie vykonával vo zvýhodnenej I. pracovnej kategórii funkcií. Služobný pomer žalobcu trval od 01.01.1980 do 31.12.1996 a do výkonu služby mu bola započítaná aj náhradná vojenská služba od 01.08.1979 do 31.12.1979, t.j. spolu 17 rokov a 153 dní. Žalobca bol na základe rozkazu Ministra obrany SR zo dňa 21. októbra 1996 prepustený zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť po splnení záväzku podľa 26 ods. 1 písm. f) zák. č. 76/1959 Zb.

54. Aj podľa názoru kasačného súdu žalobca nespĺňa podmienky na skorší vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., a to s poukazom na to, že v I. a II. kategórii funkcií získal spolu 17 rokov. Ďalej kasačný súd poukazuje na ustanovenie § 132 zák. č. 100/1988 Zb., upravujúce podmienky nároku vojakov z povolania na starobný dôchodok do 31. decembra 2003, a podľa ktorého vojakovi z povolania vznikol nárok na tento dôchodok od skoršieho veku 55, resp. 57 rokov len v prípade, ak službu zaradenú do I. kategórie funkcií vykonával najmenej 20 rokov, pričom žalobca túto podmienku nespĺňa.

55. Kasačný súd ďalej uvádza, že s účinnosťou od 01. júla 1992 bolo zákonom č. 235/1992 Zb. o zrušení pracovných kategórií a o ďalších zmenách v sociálnom zabezpečení do zák. č. 100/1988 Zb. vložené nové znenie § 174. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení zákona č. 235/1992 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1992. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení účinnom do 31.12.1996 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1995. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení platnom od 01.01.2000 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999.

56. V súvislosti so zachovaním nárokov na starobný dôchodok z I. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií zákonodarca každoročne v rokoch 1993 až 1999 predlžoval zaraďovanie zamestnaní do zvýhodnenej kategórie, pričom na účely § 174 vyžadoval naposledy splnenie podmienky trvania takého zamestnania k dátumu 31. decembru 1999. Cieľom opakovaného predlžovania zaraďovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie, resp. do I. a II. kategórie funkcií bolo umožniť dotknutým poistencom získanie potrebného počtu preferovaných rokov, či už na účely vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., alebo na účely nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb.

57. Ustanovenie § 174 je zaradené v desiatej časti zák. č. 100/1988 Zb., je teda ustanovením prechodným, upravujúcim nároky z I. a II. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií po 31. decembri 1999, pôvodne po 31. decembri 1992 a je potrebné ho chápať ako výnimku z požiadaviek ustanovených zákonodarcom na vznik nároku na starobný dôchodok od skoršieho dôchodkového veku podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. len v určitom, prechodnom období. Úmyslom zákonodarcu nebolo zúžiť okruh osôb, ktorým prislúchajú nároky z I. a II. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií, ale zachovať tieto nároky u presne vymedzenej skupiny poistencov, ktorí v zamestnaní zaradenom v preferovanej kategórii nezískali obdobie potrebné pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. práve a iba z dôvodu zrušenia zaraďovania týchto zamestnaní do preferovanej kategórie k 31. decembru 1999 (prvýkrát k 31. decembru 1992) za predpokladu, že takéto ich zamestnanie súčasne k tomuto dňu trvalo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/285/2015 zo dňa 28.06.2017).

58. Bez ohľadu na počet rokov služby trvajúcej v I. alebo II. kategórii funkcií, musí byť kumulatívne splnená aj podmienka upravená v § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., a to, že služba I. alebo II. kategórie funkcií musí trvať k 31. decembru 1999, ak má mať poistenec nárok na starobný dôchodok za zvýhodnených podmienok vo vzťahu k dovŕšeniu veku (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/62/2009 zo dňa 28.10.2009 a sp. zn. 1So/69/2014 zo dňa 29.09.2015).

59. Zákonom č. 355/1999 Z.z. bolo predĺžené obdobie zaraďovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie a do I. kategórie funkcií až do 31. decembra 1999 (napr. § 14, § 130 a § 174 tohto zákona) a zákonodarca v § 175g ustanovil to, že v konaniach o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, ktoré neboli právoplatne skončené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t.j. 22. decembra 1999, sa o nároku na starobný dôchodok rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

60. Konanie o nároku žalobcu na starobný dôchodok sa začalo na základe jeho žiadosti zo dňa 04. februára 2019 v zmysle § 184 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., a teda toto konanie nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zák. č. 355/1999 Z.z., a keďže zamestnanie žalobcu I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií netrvali k 31. decembru 1999, kasačný súd mal zhodne so žalovanou preukázané, že žalobca nespĺňa podmienky podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb. pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok.

61. Uvedené ustanovenie kasačný súd nepovažuje za retroaktívne alebo diskriminačné, naopak malo umožniť zamestnancom, ktorí vykonávali také zamestnanie k 30. júnu 1992, dosiahnuť v zamestnaní zaradenom do zvýhodnenej kategórie v tam určenom období (najskôr len do 31. decembra 1992 a v súvislosti s predĺžovaním zaraďovania zamestnaní do zvýhodnených kategórií naposledy do 31. decembra 1999) potrebný počet rokov v tejto kategórii pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok v rozsahu nižšom, ako je upravený v § 21, resp. § 132 zák. č. 100/1988 Zb.

62. K námietkam žalobcu uvedeným v kasačnej sťažnosti kasačný súd ďalej uvádza, že krajský súd nevykoná o.i. dôkazy, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci nadbytočné. Kasačný súd ďalej poukazuje na to, že žalovaná vychádzala pri svojom rozhodovaní z náležite zisteného skutkového stavu.

63. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že sa nejedná o judikované rozhodnutie, resp. o zovšeobecňujúci právny názor súdu, preto nie je záväzným podkladom pre rozhodovanie. Napokon, skutkové okolnosti v každom prípade nie sú rovnaké a je potrebné zaoberať sa osobitne každou vecou podľa konkrétnych okolností.

64. Kasačný súd nemohol uznať ani argumentáciu s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 306/2010, keďže tento súvisí s § 16 zák. č. 100/1988 Zb., ale nerieši situáciu ozbrojených zločínok v zmysle spornej veci, a preto táto argumentácia je pre daný prípad irelevantná.

65. K námietkam žalobcu vo veci nenariadenia ústneho pojednávania žalovanou kasačný súd poukazuje na § 188 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že nebolo povinnosťou žalovanej vo veci nariadiť ústne pojednávanie, pretože nariadenie ústneho pojednávania správnym orgánom je obligatórne iba v prípade, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispieje k jej objasneniu, pričom, či je nariadenie pojednávania v tomto prípade potrebné, bolo na uvážení žalovanej. Pokiaľ žalobca poukazoval aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010 - z ktorého vyplýva povinnosť nariadiť ústne pojednávanie nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktach - kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca, resp. jeho právny zástupca zrejme opomenul, že predmetom konania bolo priznanie starobného dôchodku, a teda nejde jednoducho o prejednanie priestupku a ani o prejednanie iného správneho deliktu.

66. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

67. Kasačný súd na záver dodáva, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

68. Kasačný súd zároveň uvádza, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

69. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

70. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom náhradu trov tohto konania nepriznal, keďže žalobca v tomto konaní nebol úspešný a u žalovanej nezistil dôvod, pre ktorý by mohla náhradu dôvodne vynaložených trov konania spravodlivo požadovať.

71. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.